

Arrest

nr. 49 677 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 augustus 2010 genomen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DE COCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 14 december 2009 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet) ingediend bij de burgemeester van de stad Lokeren.

Op 28 juli 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren.

In uitvoering van de voormelde beslissing van 28 juli 2010 wordt aan verzoeker op 16 augustus 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de afgevaardigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt aan (...)

van Marokkaanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 15/09/2010

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de kosteloze rechtspleging toe te staan voor de huidige procedure, alsook om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

Dienaangaande wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn, zodat de Raad niet kan ingaan op de vraag van verzoeker om de kosteloze rechtspleging toe te staan. Verder is het zo dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin gerechtskosten kan opleggen en derhalve het verzoek van verzoeker om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van *“de elementaire rechten van de mens”*, van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de *“wet motivering van bestuurshandelingen”* en van de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. van 19 juli 2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

« (...)

Verzoeker heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen.

De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen ...

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt zonder meer gesteld dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort en een geldig visum.

Dit bevel werd echter uitgebracht in uitvoering van de beslissing om de aanvraag op grond van artikel 9bis die door verzoeker werd ingediend ongegrond te verklaren. Deze beslissing is echter aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht. Tegen deze beslissing werd dan ook eveneens een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing ingediend.

Bijgevolg werd huidig bestreden bevel uitgevaardigd op grond van een nietige beslissing zodat ook huidig bestreden bevel nietig dient te worden verklaard.

In de bestreden beslissing, waarop huidig bestreden bevel is gebaseerd, wordt zonder meer gesteld dat verzoeker niet zou kunnen aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft sinds 31.03.2007.

Er dient echter te worden opgemerkt dat uit niks blijkt dat het verblijf in België van verzoeker op enig tijdstip zou onderbroken geweest zijn. Er is geen enkele aanwijzing laat staan bewijs dat verzoeker ooit België zou verlaten hebben en elders zou verbleven hebben.

Verwerende partij gaat er derhalve gemakshalve vanuit dat verzoeker sinds 31.03.2007 geen ononderbroken verblijf in België zou gehad hebben, zonder dat hiertoe enige aanwijzing laat staan bewijs bestaat.

Men kan zich ernstig de vraag stellen op welke wijze verzoeker zou kunnen aantonen dat hij van 31.03.2007 tot heden van dag tot dag in België is gebleven zonder enige onderbreking. Men kan van verzoeker geen onmogelijke eisen stellen en er dient behoudens tegenbewijs te worden uitgegaan worden van een ononderbroken verblijf.

Er anders over oordelen druist in tegen elke redelijkheid en de rechten van verdediging en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies dd. 19.07.2009.

Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat verwerende partij zonder meer stelt dat verzoeker de andere prangende humanitaire omstandigheden niet zou aantonen.

Verwerende partij legt hierbij zomaar de bijgevoegde stukken naast zich neer, nl. het doktersattest, de verscheidene verklaringen van vrienden, familie en kennissen, het arbeidscontract,...

Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoeker zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Verwerende partij is ook tegenstrijdig waar ze stelt dat de door verzoeker aangehaalde elementen wel wijzen op zijn integratie, doch dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Nochtans zijn deze voorwaarden zoals gesteld in de instructies dd. 19.07.2009 geenszins limitatief en wordt er voldoende ruimte gelaten voor een ruimere toepassing waaronder de rubriek "andere prangende humanitaire situaties".

Ook op dit punt omvat de bestreden beslissing, waarop huidig bestreden bevel is gebaseerd, dan ook een inbreuk op bovenvermelde aangehaalde artikelen.

De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens, de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie.(...) »*

Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op juridictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van "de elementaire rechten van de mens", neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat verzoeker doelt op de schending van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoeker laat echter na aan te geven welke bepaling van dit verdrag hij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Verzoeker mag het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overlaten om uit de uiteenzetting van zijn middel zelf te distilleren welke bepaling verzoeker geschonden acht.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de "wet motivering van bestuurshandelingen", bedoelt hij allicht de "de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen". Wederom dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat de geschonden bepalingen van de wet aan te duiden. Evenwel voert verzoeker ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift, zoals *in casu*, kan worden afgeleid dat verzoeker de motieven van

de bestreden beslissing kent, er in wezen enkel een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Dienaangaande overweegt de bestreden beslissing dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en visum.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker dit gegeven niet betwist en aldus de juistheid van dit motief erkent. Bovendien vindt dit motief ook zijn grondslag in het administratieve dossier. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit voormelde bespreking blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van een correcte feitenfinding en haar beslissing aldus op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker tot slot ook nog de schending aanvoert van de richtlijnen en de instructie van 19 juli 2009 in het kader van humanitaire regularisaties, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst op dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State vernietigd werd op 11 december 2009, zodat verzoeker zich niet dienstig op deze instructie kan beroepen. Verder dient te worden vastgesteld dat huidig beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dat dit bevel geen uitstaans heeft met de richtlijnen en instructies in het kader van humanitaire regularisaties. Huidig bevel werd genomen in uitvoering van artikel 7 van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker niet in het bezit is van geldige binnenkomstdocumenten. De aangevoerde schending kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Tot slot dient samen met de verwerende partij te worden vastgesteld dat het middel van verzoeker niet gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel tegen de motieven van de beslissing houdende de ongegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze laatste beslissing maakt echter niet het voorwerp uit van onderhavig beroep, zodat de uiteenzetting van het middel door verzoeker niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en in zoverre onontvankelijk is, daar de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte onontvankelijk zijn (RvS 8 december 1993, nr. 45.181).

In zoverre verzoeker meent dat de bestreden beslissing nietig is omdat zij werd uitgevaardigd op grond van een nietige beslissing, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat het beroep dat door verzoeker werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 49 676 van 18 oktober 2010, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing werd uitgevaardigd op grond van een nietige beslissing.

Het enige middel is in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU